

Vy sa teda modlite takto: Náš Otče, ktorý si v nebesiach, nech sa posväťí tvoje meno! Nech príde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi! Daj nám dnes náš každodenný chlieb a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom, a neuvod' nás v pokušenie, ale nás zbav zlého, lebo tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky. Amen.

Matúš 6:9-13

Máme pred sebou vzor všetkých našich modlitieb. Všetky naše modlitby sa dajú zredukovať do tejto modlitby, alebo do niektorej jej časti.

Táto modlitba začína oslovením: „Náš Otče“ (verš 9), ktoré upozorňuje, aby sme si uvedomili, ku komu prichádzame. Potrebujeme vidieť majestát a veľkosť Boha, ku ktorému prichádzame, lebo prichádzame k slávnemu a vznešenému Bohu, a preto oslovenie: „Náš Otče“ vyjadruje naj dôvernejší vzťah a prístup, aký ľudská bytosť môže k Bohu mať.

V tomto článku sa pozrieme na vznešenosť Božieho otcovstva. Inými slovami: pozrieme sa na to, čo si máme uvedomiť, keď povieme Náš Otče.

Prvá odpoveď o vznešenosti Božieho otcovstva je v tom, kto je Otcom. Keď sme v Pánovi Ježišovi Kristovi, Boh sám seba vyhlasuje za nášho Otca – Boh nám je plne Otcom. Často krát naše zmýšľanie o Bohu ako o Otcovi, nie je správne – nevieme doceniť význam tohto vzťahu.

Keď sme na pouličnej evanjelizácii hlásali Pána Ježiša Krista, pribehol ku mne mladý muž a povedal mi: Čo to tu kázate o Bohu, že je spravodlivý? Čo to tu kázate, že je svätý? Že bude trestať, že je tu peklo? Boh je náš Otec! A Boh nikoho nepošle do pekla! Bol to mladý liberál a jeho problém bol v tom, že hoci tvrdil, že Boh je jeho Otec, urobil z neho svojho otca spôsobom, že Boh u neho už prestal byť Bohom. Ale vznešenosť Božieho Otcovstva je práve v tom, že aj keď Boh je naším Otcom, súčasne je v plnosti aj našim Bohom.

Nestráca svoje atribúty, nestráca svoj charakter: „*Añ budem vám za Otca a vy my budete za synov*“ (2. Korinským 6:18).

Ja, Boh, aký som a čím som, budem vám za Otca. Nie polovičate, nie štvrtinovo, nie čiastočne. Naším Otcom nebude anjel, ani žiaden človek. Naším Otcom je Boh v plnosti svojej bytosti. A toto je vznešenosť a charakter Božieho otcovstva. Môžeme smelo povedať: Boh, ktorý stvoril nebesia a zem, ktorý vládne v celom vesmíre, so všetkými svojimi atribútmi, je mojím Otcom.

Nikto menší ako sám Boh, je Otcom veriacich. A nie je nikto väčší, kto by nám mohol byť Otcom. Toto pri modlitbe niekedy prehliadame. Zvykneme vysloviť *náš Otče*, ale nevieme sa pri tom pozastaviť. Naše myšlienky sa uberajú ďalej. Ale keď si túto pravdu uvedomíme v plnej šírke a hĺbke a povieme:

náš Otče

, naše myšlienky sa zastavia pri nekonečnom a slávnom Bohu a povieme si: nemám kde ďalej ísť a ani to nepotrebujem, lebo Otec naplňa všetky moje potreby. On všetko vie a je nám všetkým. Nepotrebujeme ísť ďalej a hľadať nejakého ďalšieho Otca. Je nám plne Otcom! Túto pravdu vyjadruje aj 1. list Petra 1:17 „

A ak Otcom nazývate toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, aký je čí skutok, chodte v bázni počas svojho pútnictva

“ – je to pravda povedaná z druhej strany. Peter hovorí v kontexte Božej svätosti (

budte svätí, lebo ja som svätý

), keď hovorí:

keď nazývate Boha Otcom, pamätajte, nie je to len nejaký otec, ku ktorému si môžete čokoľvek dovoliť, ale je to ten, ktorý je svätý a ktorý súdi a preto chodte v bázni počas svojho pútnictva. Peter v tomto texte predpokladá, že veriaci budú mať pred očami obraz Otca, ktorý neprestal pre nich byť Bohom. Toto potrebujeme mať na pamäti aj my dnes.

Druhú vec, ktorá ukazuje na vznešenosť a charakter Božieho otcovstva, môžeme vidieť z toho, akým bytostiam je Boh Otcom. Nie sú to len bytosti stvorené, ktorým je Otcom v tom najužšom význame. Sme tí, ktorí išli svojimi cestami, podľa svojho bláznovstva. Stali sme sa odcudzenými Bohu. Stali sme sa nepriateľmi Bohu. Stali sme sa tými, ktorí pohrdli Bohom. Tými, ktorí si v Jeho očiach nezaslúžili nič dobré. Prekvapenie je v tom, že tieto hriešne bytosti zoberie, oživí ich spolu s Kristom a stanú sa z nich nové stvorenia. Vyhlási ich za svoje deti a povie: vám

budem Otcom! Nie je to vznešené?

„Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch, v ktorých ste kedysi chodili podľa veku tohto sveta, podľa kniežata mocností povetria, ducha to, ktorý teraz pôsobí v synoch neposlušnosti, medzi ktorými sme kedysi aj my všetci obcovali v žiadostiach svojho tela robiac to, čo sa zachcievalo telu a mysliam, a boli sme prírodou deťmi hnevu ako aj ostatní. Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou nás zamiloval, aj keď sme boli mŕtvi v previneniach, spolu nás oživil s Kristom “ (Efezským 2:1-5).

To bol presne náš stav:

mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch.

Chodili sme podľa veku tohto sveta. Nie podľa Boha, ale podľa kniežata mocností povetria, to znamená podľa diavla. Boli sme synmi neposlušnosti, medzi ktorými sme kedysi aj my všetci obcovali, podľa žiadostí svojho tela. To bol náš stav. „

Ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou si nás zamiloval, keď sme boli mŕtvi v previneniach spolu nás oživil s Kristom

“ (verš 4). Oživil duchovne mŕtvych.

Tá najväčšia mŕtvola, aká existuje na tomto svete, nie je mŕtvola fyzická, ale duchovná. Boh sa tým, ktorých oživil, stal Otcom. Kto by to povedal? Je to najmenej očakávaná vec. Citujeme verše z Jánovho evanjelia: „*Lebo tak miloval Boh svet...*“ (Ján 3:16). Je nepochopiteľné, ako svätý Boh mohol milovať prevrátený svet, ktorý sa od neho odvrátil. Pod svetom sa tu myslí hriešna ľudská rasa. Ako končí druhá kapitola listu Efezským? Táto celá stať hovorí o blízkosti v Kristovi: „

Ale teraz v Kristu Ježišu vy,

ktorí ste boli kedysi d'alekí stali ste sa blízkymi v krvi Kristovej

“ (2:13); „

prišiel a zvestoval pokoj vám d'alekým a pokoj blízkym

“ (verš 17) a „

lebo skrze neho máme prístup oboji v jednom Duchu k Otcovi

“ (verš 18). Kristus prišiel a zvestoval pokoj a skrze Neho máme prístup k Otcovi. Celá naša cesta skončí pri Otcovi. Vidíme tú cestu?

Môžeme vyznať: Božie otcovstvo je najvznešenejšie, pretože ukázalo najväčšiu ľútosť nad hriešnikmi a priviedlo nás do najbližšieho vzťahu s Bohom. Boli sme v postavení, v ktorom sme nemali nádej na zmenu. Apoštol Peter to vyjadruje slovami: „*ktorí ste kedysi neboli ani ľuďom, ale teraz ste ľud Boží; ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstvo*“ (1. Petrov 2:10). Peter vyjadruje tento rozmer: Neboli ste nič, teraz ste ľuďom. Nielen ľuďom, ale ľud Boží v pravom slova zmysle. Vieme povedať, že ľud Boží sú tí, ktorí sú Jeho synovia. *Ktorí ste neboli dostali milosrdenstva, ale teraz ste dostali milosrdenstva*. Na čo to poukazuje, ak nie na vznešenosť Božieho otcovstva k tým, ktorí sú Jeho v Kristovi? Neočakávané, prekvapujúce a všetko presahujúce! Keď v modlitbe povieš *náš Otče*, spomeň si na to, čím si bol.

Vznešenosť Božieho otcovstva je ďalej v tom, ako toto otcovstvo k nám prichádza. Ako vlastne prichádzame k tomuto otcovstvu? Odpoveď je: cez Pána Ježiša Krista. „*Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený syn, ktorý je v ňom Otcom, On nám ho vysvetlil*“ (Ján 1:18). O Božom otcovstve bez Ježiša Krista nevieme úplne nič. Môžeme si niečo o tom prečítať, ale skúsenostne a hlboko o Božom otcovstve bez Ježiša Krista nevieme nič. Nikto sa nestal Bohu Otcovi synom bez Ježiša Krista. Tento verš učí dve veci. Božie otcovstvo a Jeho zjavenie je sprostredkované jedine cez Ježiša Krista. A druhá vec: Ježiš Kristus je ten, ktorý Otca pozná najlepšie, pretože celú večnosť mu bol najbližšie. Je jednej podstaty s Ním. Má s Ním unikátny synovský vzťah. Keď sa zamyslíme na tým, že Božie otcovstvo prichádza cez Ježiša Krista, uvedomíme si, že toto otcovstvo je vznešené. Prečo? Pretože tajomstvo pobožnosti je toto: *Boh zjavený v ňom tele* (1. Tim 3:16).

Keď učeníci boli s Pánom, Filip mu povedal: „*Pane ukáž nám Otca a bude nám dost*“ (Ján 14:8). Pán Ježiš Kristus mu odpovedal: „*Filip, kto mňa videl, videl Otca*“ (Ján 14:9). Aj z tohto verša vidíme sprostredkovanie otcovského vzťahu cez Ježiša Krista, cez

jedinečného Syna. Preto je tento vzťah vznešený tak, ako je vznešený Jeho syn. Preto môžeme povedať, že Božie otcovstvo je pre nás mimoriadne vzácné a jedinečne vznešené.

Ďalší dôvod, prečo je Božie otcovstvo vznešené, je ten, že toto otcovstvo je skutočné. „*A naše obecnstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom*

“ (1. Jánov 1:3). Ján úplne smelo prehlasuje, že máme spoločenstvo s Otcom. Niet o tom žiadnych pochyb. Je to realita, v ktorej stojíme. Naše spoločenstvo je s Otcom. Aj keď nie vždy to tak prežívame, nie vždy to tak vnímame. Ale táto pravda pevne stojí: keď sme v Kristovi, Boh je naším Otcom a naše spoločenstvo je s Otcom cez Ježiša Krista. Súčasne naše spoločenstvo je aj s Ježišom Kristom a súčasne podľa listu Korinským (2. Ko 13:14), je aj so Svätým Duchom. Ale dnes sa zameriavame na spoločenstvo s Otcom.

Ježiš Kristus je skutočný Boh, je skutočný človek a je skutočne stotožnený so svojím ľudom. „... *a nazvú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Boh*“ (Matúš 1:23); „*Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta*

“ (Matúš 28:20). Preto naše spoločenstvo s Otcom je skutočné.

Niekedy, keď povieme *naš Otče*, ako keby sme si neuvedomovali túto realitu. Pamätaj na to, že keď povieš *naš Otče*, v nebesiach stojí Boží Syn, ktorý je skutočný a prihovára sa za nás. Postaví sa a povie: to sú moji bratia, to sú tí, ktorých som nám vykúpil svojou krvou. On zdokonalí naše modlitby, urobí ich Bohu plne prijateľné a my vieme, že naše spoločenstvo s Otcom je skutočné. K Otcovi potrebujeme pristúpiť s jednoduchou vierou, skrze Krista. A keď sa modlíš, chod' s vedomím, že ťa Boh skutočne počuje. A toto je vznešené na spoločenstve s Otcom a vznešené je preto, lebo Jeho otcovstvo je skutočné.

Vznešenosť a charakter Božieho otcovstva môžeme vidieť aj zo vznešenosti nášho synovstva. Naše synovstvo je vznešené: „*A ak deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými*“ (Rímskym 8:17). Krásne slová, ktoré prenikajú celou Bibliou. Aké vznešené je byť Božím dieťaťom! Ale teraz nehovoríme o našom synovstve, hovoríme o Božom otcovstve. Medzi Božím otcovstvom a naším synovstvom je však vzťah. Keď my sme jeho synmi, On je naším Otcom a opačne. Ak On je naším Otcom, my sme Jeho synmi. Božie otcovstvo a Božie synovstvo existuje súčasne. Predsa však je tu niečo, v čom sa líšia. A to, v čom sa líšia, je, že naše synovstvo vyplýva z Božieho otcovstva a nie naopak. Stali sme sa synmi preto, lebo On sa stal naším Otcom. Nie opačne. Za naše synovstvo vďačíme Božiemu otcovstvu. Je to Boh, ktorý nás splodil (Ján 1:13). Aj v normálnom živote je to otec, ktorý splodí syna, nie opačne. Všetky výsady, ktoré ako synovia máme a chválime sa nimi, ukazujú na vznešenosť Božieho otcovstva.

Kedykoľvek budeš čítať texty hovoriace o výsadách Božích synov, skloň svoju hlavu a povedz: *Otče náš, Tebe vďačím za túto vznešenú výsadu.*

Lebo On dal právo a moc, aby sme sa menovali Božími deťmi.

Otče, Ty si mi dal právo pristúpiť pred Tvoj trón a mať Ťa za Otca.

Apoštol Ján píše: „

Pozrite, akú lásku dal nám Otec, aby sme sa volali Božími deťmi; a nimi sme

“ (1. Jána 3:1); „

My milujeme, lebo On nás miloval ako prvý

“ (1. Jána 4:19). Všetky biblické texty ukazujú na pravdu, že synovstvo je odvodené od Božieho otcovstva.

Vznešenosť Božieho otcovstva môžeme ďalej vidieť z blahodarných účinkov, ktorými sa toto otcovstvo prejavuje v našich životoch. Inými slovami: Môžeme ho vidieť z účinku, ktorý na nás má. V Žalme 73 vo verši 25 je uvedený: „*Koho by som mal na nebi, popri tebe nemám v žiadnom zálube na zemi*“ . Prečo žalmista môže povedať takéto slová? Preto, lebo v Bohu našiel všetko, čo potrebuje a zistil, ako blahodarne to na jeho život pôsobí. Rovnako aj nám ani jednu jedinú časť Božieho otcovstva nenahradí nič na tejto Zemi

a nič na nebi. Anjeli otcovstvo nenahradia. Keby sme nemali Božie otcovstvo, nie sme nič a nemali by sme nič. Naše duše by neboli naplnené. Žalmista hovorí: Ty máš všetko, čo potrebujem, u Teba to viem nájsť. „

Moj

e telo i moje srdce hynie, ale skalou môjho srdca a mojím dielom je Boh na veky

“ (Žalm 73:26). Mnohí z nás sme nespokojní, lebo nepoznáme toho veľa z Božieho otcovstva, ale usilujme sa ho viac spoznávať.

Ďalšou stránkou Božieho otcovstva je jeho nevyčerpatelnosť a aj tá ukazuje na vznešenosť, ktorú toto otcovstvo má. „*Všetky moje pramene sú v Tebe*“ (Žalm 87:7). V Žalme 104:29 je napísané: „

Keď skrývaš svoju tvár,

desia sa; keď odnímaš ich ducha, mrú a navracajú sa k svojmu prachu

“ (toto síce nie je priamo hovorené na Božie otcovstvo v kontexte spasených, ale skôr na stvorenstvo, ale text to vyjadruje úplne rovnakým princípom). Keď skrývaš svoju tvár, desia sa. Nie je to tak aj v našom živote? Ak Boh skryje svoju tvár, odíde nám radosť, príde strach, neistota. A keď Boh ukáže svoju tvár, žiarime šťastím, radosťou, pretože pôsobia na nás blahodárne účinky Jeho otcovstva.

Keď vieme, že Boh je naším Otcom, bežme k Nemu, pretože u Neho nájdeme všetky blahodárne a nádherné účinky, ktoré ukazujú na vznešenosť tohto vzťahu. Keď povieš: *Otče náš*

,
očakávaj právom, že ti je všetkým.

Otče, buď mi všetkým a naplň všetko, čo potrebuje byť v mojom živote naplnené. Dôverujem, že Ty vieš všetko a urobíš pre mňa to najlepšie a najmúdrejšie. Chválim Ťa za blahodárne účinky, ktoré na mňa máš, že som Tvojím dieťaťom a že Ty si mi Otcom

. Pretože duša vie, čo ju naozaj plní spokojnosťou.

Božie otcovstvo je vznešené a charakter Jeho otcovstva je vznešený aj preto, lebo má perspektívu. Nie je to dočasné otcovstvo, ktoré raz skončí. „*Milovaní, teraz sme deťmi Božími. A ešte sa neukázalo, čo budeme, ale vieme, že keď sa ukáže, budeme Jemu podobní*“ (1. Jánov 3:2). Uvidíme Ho, aký je. Pavol v liste Korinským píše: „*Teraz vidíme veci ako keby v zrkadle*“ (1. Kor 13:12). V liste Rímskym sa píše, že stvorenstvo čaká na zjavenie Božích synov (Rim 8:19). Toto je budúcnosť tých, ktorých Otcom je Boh.

Keď sa modlíme, ako často pozeráme dopredu? Potrebujeme sa dívať dopredu, pretože sa nám zdá, že zápasy, skúšky, boje, ktoré tu zažívame, sú niečo, čo stále s nami má byť a stále bude, ale nie je to pravda. Boh, ktorý sa nám stal Otcom cez Ježiša Krista, jedného dňa všetko zmení.

Keď povieš *náš Otče*, očakávaj, že raz ti tento vzťah bude bližší skúsenostne ako je dnes. Povedz: očakávam, že Ty mi budeš Otcom aj po mojej fyzickej smrti. Toto je ďalšia stránka vznešenosti Božieho otcovstva. Zemskí otcovia nás opúšťajú. Ale nebeský Otec nás neopustí nikdy. „*Lebo on povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím*“ (Židom 13:5).

Vidíme, že Božie otcovstvo je vznešené vo svojom charaktere a nemať toto otcovstvo, je najväčšia strata, akú človek môže mať na tejto Zemi a druhá najväčšia, akú bude mať, je potom po smrti. Čo to znamená? Ak dnes nevieš povedať *náš Otče*, lebo si sa nezmieril s Bohom cez Ježiša Krista, si človek, ktorý by mal o sebe zmýšľať veľmi zúfalo, pretože ako ide deň za dňom a žiješ bez Boha, prichádzaš o požehnanie, ktoré by si s Ním mohol mať. Deň za dňom sa ti približuje ešte horší deň. V takomto prípade Boh je tvojím sudcom, ale nie Otcom. Potrebuješ

mať pred očami, že jedného dňa zomrieš a budeš musieť trpieť naveky za svoje hriechy. Nemať Boha za Otca je tá najhoršia vec na tejto Zemi, pretože v takomto prípade nemáš nič. Keď nemáš Boha za Otca, nemáš Syna za Spasiteľa, nemáš Ducha ako toho, ktorý ťa znovuzrodil, ktorý ťa obživuje a posväcuje.

Charakter Božieho otcovstva je vznešený a tragédia kresťanského života je, ak kresťan toto otcovstvo zo svojej skúsenosti málo pozná. Je smutné, keď sa kresťan ohliadne späť na svoj život a skonštatuje, že z Božieho otcovstva poznal veľmi málo, pretože mnohé týždne Ho nehládal, nebýval s Ním v komôrke, neslúžil mu ako Otcovi a výsledkom toho všetkého je, že málo z tohto otcovstva v živote zakúsil. Kiež by o nás platilo to, čo je napísané o Abrahámovi, ktorý chodil s Bohom a bol Božím priateľom. Dbajme na svoje priority, aby sme sa ničím nenechali obrať o skúsenosť Božieho otcovstva a nestrácali spoločenstvo s Ním. Všetko iné má byť pre nás druhoradé. Teraz, dnes večer, zajtra ráno, chcem byť so svojím Otcom. Chcem s Ním hovoriť a chcem Ho poslúchať.

Ak viem povedať, že Boh je mojím Otcom, znamená to, že neexistuje dôvod si zúfať. Existujú dôvody a chvíle, kedy plačem, kedy sa trápim, kedy sa cítim úplne zdrvený, ale neexistuje dôvod na malomyselnosť a zúfalstvo, pretože Boh je mojím Otcom a Jeho Otcovstvo je vznešené a všetko presahujúce. Nezúfaj si, keď máš Otca v nebi. Čímkoľvek ideš, Otec ti je bližšie, ako si myslíš. Je k tebe láskavejší, ako by si očakával. Je vernejší, ako ty Jemu. Nech ťa toto povzbudzuje prichádzať k Nemu a povedať: *Náš Otče*.